

Motivering, at et saadant Stedstillæg skulde gives i Kallerup. Nu viser det sig imidlertid, at de tilsvarende Embedsmænd i Langaa og Bjerringbro har faaet dette Stedstillæg, men paa det Sted, hvorfra Motiveringen hentedes, har man ikke faaet Stedstillæg; i alt Fald har ikke alle faaet, for der er det mærkværdige, at samtidig med, at de nævnte Postembedsmænd ikke har faaet Stedstillæg, skal der være andre, maaske nogle kommunale Embedsmænd, Lærere, som har faaet Stedstillæg. Og jeg mener, at selv om det maaske kunde omtvistes, hvorvidt Kallerup i det hele taget skal have det Stedstillæg, er det dog et retfærdigt Forlangende, at naar den ene Embedsmand har faaet det, maa den anden ogsaa have det. Jeg beder den højtærede Finansminister have sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Ligesaa vil jeg bede den højtærede Finansminister tænke en Smule venligt paa de mange smaa Pensionister, som han selvfølgelig meget godt ved ikke er kommet med ved den store Forhøjelse af Lønninger og Pensioner, som vi har faaet i de senere Aar. Jeg skal ikke ofre mange Ord paa det, fordi jeg ved, at ikke alene den højtærede Finansminister, men ogsaa dette høje Tings Medlemmer er bekendte med, at en hel Del af disse Smaa-kaarsfolk, som sad i meget smaa Stillinger og gik af med Pension, før de store Lønningslove kom, i Virkeligheden er meget vanskeligt stillede. Efter hvad der er oplyst for mig, skal der være ca. 7000 Mennesker, som har Aarsindtægter paa mellem 300 og 900—1000 Kr. Nu ved jeg selvfølgelig ikke, om de alle har været fuldt optagne i Statens Tjeneste og saaledes kan være berettigede til fuld Pension, men vi ved alle, at en Indtægt af mellem 300 og 900—1000 Kr. — og her er Tale om gamle, ikke arbejdsdygtige Mennesker — under de nuværende Konjunkturforskelde er ganske utilstrækkelig til at leve et blot nogenlunde sorgfrit Liv. Jeg erindrere, at Spørgsmaalet tidligere har været fremme i dette høje Ting, uden at der er kommet noget Resultat deraf. Jeg tror, Stillingen er en saadan, at selv om jeg er enig med Ordføreren for mit Parti i, at det ikke er Tider til at give Lønkræven en yderligere Omgang, forekommer det mig klart, at der bør ydes Retfærdighed, dels med Hensyn til det Stedstillæg, jeg talte om, og dels overfor disse Smaaafolk, der ikke har faaet Del i de forøgede Indkomster.

Efter disse mere lokale Spørgsmaal vil jeg gerne have Lov til at sige enkelte Ting i Anledning af Udtalelser, der er

faldet her. Jeg tænker saaledes paa et Spørgsmaal, der er draget frem af den ærede Ordfører for det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, Hr. Brorsen, Spørgsmaalet om, hvorvidt der ved Regulering af Lønningerne skulde gives et saakaldt Forsørgertillæg. Jeg tror ikke, det vil være muligt, og jeg ser egentlig ikke, at Forholdene kunde blive bedre end dem, vi tidligere har haft. Der møder os nemlig den Vanskelighed, saa snart der bliver Tale om at give Forsørgertillæg, at saa skal et Embedelønnes forskelligt, efter som der i Øjeblikket tilfældigt sidder en ugift eller en gift Mand i det. Er vi i Stand til at gøre det? Vil det ikke medføre en saadan Fluktuation, at det bliver ganske uoverskueligt? Og fører det ikke med sig, at den Forsøger, der har 10 Børn at forsørge, maa have mere end den, der kun har eet Barn at forsørge. Det forekommer mig, at hvis vi kommer ind paa Forsørgertillæg, kommer vi ud i et Uføre, som det ikke bliver saa nemt for os at komme ud af. Jeg kunde meget snarere tænke mig en videre Udvikling af det, vi vistnok i Virkeligheden har været inde paa under ældre Forhold, nemlig at der ved Fastsættelsen af Lønningen for Stillingerne tages et vist Hensyn til, om man i al Almindelighed vil mene, at Stillingen er beregnet for en ugift eller for en gift, og Lønnen sættes i Forhold dertil. Resultatet vilde jo være, at efterhaanden som Folk avancerede fra de Stillinger, der nærmest var tiltænkte de unge, op i Stillinger, der var tiltænkte gifte Folk, fik de den Lønstigning, som er naturlig, naar man naar op i Alderen og stifter Familie. Det forekommer mig, at der ad den Vej vil kunne naas mere faste Former end ved at fastsætte en Grundløn og dertil give Forsørgertillæg.

Maa jeg ved samme Lejlighed sige et Par Ord om 8 Timers Arbejdsdagen; det skal ikke blive mange. 8 Timers Arbejdsdagen bedømmes jo yderlig forskelligt, efter som man ser paa den fra den ene Samfundsklasse eller fra den anden, og det er fuldstændig menneskeligt. Lad mig sige, at jeg har den allerstørste Sympati for 8 Timers Arbejdsdagen, hvor der er Tale om meget vanskelige, maaske sundhedsfarlige Arbejder o. s. v.; der er det ganske givet, at Samfundet har en Pligt til at beskytte Arbejderne. Lad mig gaa et Skridt videre og sige, at i ren Almindelighed er Stillingen en ganske anden for dem, der maa arbejde under andres Ledelse, end for dem, der staar i en mere fri Stil-